

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 57

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 ianuarie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 302 din 8 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. 1 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, și ale Legii nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1952.....	2-4		
Decizia nr. 318 din 20 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001.....	4-6		
Decizia nr. 319 din 20 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001.....	6-8		
Decizia nr. 334 din 27 noiembrie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor			
		articulului unic al Legii nr. 323/2001 prin care s-au modificat dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.....	8-10
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1.683/2001. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței pentru aprobarea Instrucțiunilor privind autorizarea laboratoarelor de examinare psihologică a candidaților la obținerea permisului de conducere auto.....	10-14
		1.939/2001. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței privind exercitarea controlului respectării reglementărilor și sancționării contravențiilor referitoare la comercializarea sau utilizarea vehiculelor rutiere, a echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor destinate acestora, la funcționarea unităților de reparații și reconstrucție a vehiculelor, a stațiilor de inspecție tehnică, precum și la metodologia de efectuare a inspecției tehnice periodice.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 302**

din 8 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. 1 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, și ale Legii nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1952

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, și ale Legii nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1952, excepție ridicată de Sofia Frentescu în Dosarul nr. 8.842/CA/2000 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, precizând că art. 44 din Legea nr. 92/1992, republicată, modificată și completată, prevede că perioadele lucrate ca judecător și notar sunt luate în considerare ca activitate în magistratură, dar pensia de serviciu prevăzută la art. 103 din aceeași lege se acordă doar magistraților în funcție la data pensionării. Se consideră că textul de lege criticat (art. 103 din Legea nr. 92/1992, republicată) nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece situația juridică a autorului excepției este diferită de aceea prevăzută de dispozițiile legale criticate și, prin urmare, nu este o discriminare. De asemenea, se apreciază că nici dispozițiile Legii nr. 51/1993 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 16, deoarece nu se face nici o discriminare pe criterii politice, ci se acordă despăgubiri numai magistraților care au fost înlăturați din justiție, pentru considerente politice, în perioada anilor 1945—1952, iar nu și celor care au fost înlăturați ulterior acestei perioade. În realitate se pune în discuție extinderea efectelor legii și cu privire la magistrații înlăturați din justiție, ulterior anului 1952, pe toată perioada regimului totalitar. Se precizează că Ministerul Justiției are în lucru un

asemenea proiect de lege, care urmează să fie înaintat Parlamentului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 8.842/CA/2000, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, și ale Legii nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1952**, excepție ridicată de Sofia Frentescu într-o cauză civilă având ca obiect acordarea unei pensii de serviciu pentru perioada activității în magistratură, precum și a unei indemnizații cuvenite magistraților îndeplățiți din justiție pentru considerente politice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, „lăsând pe dinafară categoria magistraților înlăturați pe criterii politice în perioada comunistă, din categoria magistraților cu drept la pensia de serviciu, dar recunoaște acest drept aceluiași care timp îndelungat au activat în alte domenii, dar s-au pensionat din magistratură”. Referitor la motivarea neconstituționalității dispozițiilor Legii nr. 51/1993 autorul excepției invocă încălcarea aceluiași principiu fundamental al egalității cetățenilor, raportat la art. 4 alin. (2) din Constituție, considerând că legea conține discriminări pe criterii politice, deoarece „lasă pe dinafară categoria magistraților înlăturați din aceleași considerente în perioada 1951—1989”.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța de judecată consideră că aceasta este neîntemeiată, întrucât interpretarea dispozițiilor art. 103 din Legea nr. 92/1992, republicată, „este un atribut al instanțelor judecătorești”, iar în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 51/1993 este „atributul legislatorului să decidă căror categorii de persoane și pe ce perioadă se acordă sume compensatorii pentru persecuțiile la care au fost supuse pe considerente politice”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece art. 103 din Legea nr. 92/1992, republicată, nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție, ci „conține o dispoziție specială care se aplică tuturor magistraților și a fost determinată de statutul restrictiv al acestora, pe care alte categorii de juriști — inclusiv notarii — nu îl au, [...], unica sursă de venit a magistraților fiind salariul“. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a Legii nr. 51/1993 se arată, în același punct de vedere, că legea „nu face o discriminare pe criterii politice între cetățeni, ci reglementează unele măsuri compensatorii pentru magistrații care în perioada anilor 1945—1952 au fost îndepărtați din justiție pentru motive politice“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din cererea formulată de autorul acesteia și din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 103 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, precum și dispozițiile Legii nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1952.

Examinând conținutul criticilor de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, obiectul criticii de neconstituționalitate îl constituie, în privința art. 103 din Legea nr. 92/1992, republicată, doar alin. 1 al acestui articol, referitor la pensia de serviciu a magistraților, iar nu întregul cuprins al textului de lege menționat.

Art. 103 alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată, are următoarea redactare: *„Magistrații cu o vechime de cel puțin 25 de ani în magistratură beneficiază, la împlinirea vârstei prevăzute de lege, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din venitul net realizat din salariul de bază, sporul pentru vechime în muncă și sporul de stabilitate în magistratură, avute la data pensionării.“*

În susținerea excepției de neconstituționalitate a acestui text de lege, autorul acesteia a invocat încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, în realitate doar ale alin. (1) al art. 16, care are următorul conținut: *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate a art. 103 alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată, Curtea constată că este neîntemeiată. Astfel dispozițiile legale criticate nu contravin principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece se referă la acordarea pensiei de serviciu tuturor magistraților în funcție care au o vechime de cel puțin 25 de ani în magistratură, la împlinirea vârstei prevăzute de lege, *„fără privilegii și fără discriminări“*. Această dispoziție specială a fost determinată de statutul restrictiv al magistraților, care, spre deosebire de alte categorii de juriști (printre care se află și notarii), au o unică sursă de venit — salariul. Curtea observă că, potrivit art. 44 din Legea nr. 92/1992, republicată, perioadele lucrate în funcții juridice, printre care și cea de notar, sunt luate în considerare ca vechime în magistratură, însă aceste funcții nu sunt asimilate cu funcția de magistrat. Opțiunea legiuitorului nu conține însă nici o prevedere contrară art. 16 alin. (1) din Constituție, fiind aplicabilă tuturor magistraților care îndeplinesc cerințele acestor dispoziții.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1952, Curtea constată că acordarea unor indemnizații reparatorii numai magistraților care au fost înlăturați din justiție în perioada anilor 1945—1952 nu reprezintă o încălcare a principiului fundamental al egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, raportat la art. 4 alin. (2). Astfel, potrivit legii, beneficiază de indemnizații reparatorii numai categoria de magistrați destituiți pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1952. Obiectul de reglementare al legii este, prin urmare, limitat la această perioadă. Curtea Constituțională, potrivit atribuțiilor sale constituționale cuprinse în art. 144 lit. c) și celor cuprinse în art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. Completarea acestor prevederi este de atributul exclusiv al autorității legiuitoare, care, potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție, este Parlamentul. Prin urmare, nu este o chestiune de neconstituționalitate, ci de legiferare, care excede competenței Curții.

De altfel asupra constituționalității art. 103 alin. 1 și 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat (spre exemplu, Decizia nr. 81 din 25 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 15 august 2000), stabilind că „dispozițiile art. 103 alin. 1 și 2 din Legea nr. 92/1992, în noua lor redactare, ar încălca prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, doar dacă ar prevedea un tratament juridic diferit pentru persoanele aflate în situație identică, ceea ce nu rezultă din conținutul lor“.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine o reconsiderare a acestei jurisprudențe, Curtea reține că atât considerentele, cât și soluția pronunțată în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. 1 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, și a dispozițiilor Legii nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945—1952, excepție ridicată de Sofia Frențescu în Dosarul nr. 8.842/CA/2000 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 318

din 20 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepție ridicată de Hoda Mahmud Jadoia Eluan Al-Jamili din Irak în Dosarul nr. 4.554/2001 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.554/2001, **Judecătoria Sectorului 6 București a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepție ridicată de Hoda Mahmud Jadoia Eluan Al-Jamili din Irak în Dosarul nr. 4.554/2001 al Judecătoria Sectorului 6 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale, astfel: art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este contrar dispozițiilor art. 49 și 23 din Constituție, deoarece actele Oficiului Național pentru Refugiați, efectuate în vederea stabilirii unei reședințe, nu sunt supuse controlului judecătorec; art. 13 alin. (1) lit. a) și b) din ordonanță contravine art. 16 și 24 din Constituție, întrucât recursul nu este suspensiv de executare, iar „actele procedurale nu îi sunt comunicate solicitantului de azil într-o limbă cunoscută și nici nu i se desemnează în mod obligatoriu un avocat din oficiu”; art. 21 alin. (5) și (6) încalcă art. 16, 21 și 24 din Constituție, precum și art. 3, 13 și 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, deoarece, pe de o parte, sunt limitate soluțiile pe care le poate pronunța instanța în cadrul procedurii de soluționare a cererilor privind acordarea statutului de refugiat, depuse în punctele de frontieră, iar, pe de altă parte, termenul de 5 zile prevăzut de ordonanță împiedică pregătirea unei apărări eficiente. De asemenea, sunt criticate și dispozițiile art. 17, 18, 19, 20, ale art. 21 alin. (1)—(4) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, acestea fiind considerate contrare art. 16, 21, 24, 49 și 123 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția europeană a drepturilor

omului, întrucât cetățenii străini și apatrizii nu sunt egali în fața legii cu cetățenii români, deoarece nu beneficiază de procedura rezervată acestora din urmă pentru contestarea măsurilor administrative. Mai mult, se apreciază că reținerea solicitantului în zona de tranzit contravine reglementărilor constituționale, nefiind prevăzută posibilitatea contestării legalității reținerii.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Astfel, se consideră că nu se încalcă principiul egalității în drepturi a cetățenilor, deoarece art. 16 din Constituție se referă doar la cetățenii români, nefiind aplicabil în materia refugiaților. De asemenea, nu se aduce atingere nici dreptului la apărare, întrucât prin textul de lege criticat se asigură dreptul solicitantului de azil de a fi asistat sau reprezentat de avocat și dreptul de a beneficia în mod gratuit de interpret. În legătură cu termenul relativ scurt în care trebuie soluționată cererea de acordare a statutului de refugiat, prevăzut la art. 21 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, instanța apreciază „ca fiind în favoarea solicitantului, pentru a limita pe cât posibil perioada în care acestuia nu îi este permis accesul pe teritoriul țării, legislațiile altor țări europene prezentând dispoziții similare“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, se arată că dispozițiile legale criticate, reglementând condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea prin care străinul solicită acordarea statutului de refugiat, nu încalcă textele constituționale invocate. De asemenea, se arată că „dreptul de a obține statutul de refugiat nu este un drept garantat de CEDO...“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 3 septembrie 2000.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste texte de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 privind tratatele ratificate de Parlament, art. 16 referitor la egalitatea cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 23 privind libertatea individuală, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 49 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 123 privind înfăptuirea justiției.

În susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 3, 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții privind interzicerea torturii, dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv și interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În legătură cu dispozițiile art. 20 și 21 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România Curtea Constituțională s-a pronunțat într-o altă cauză având ca obiect aceste prevederi de lege, care au fost criticate sub aceleași aspecte și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din acte internaționale ca și în cauzele de față. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 11 iulie 2001, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6) (referitoare la caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârii pronunțate în primă instanță) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statuând, în esență, că aceste prevederi încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, întrucât „hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează să fie pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare), solicitantul, nemulțumit de soluția de respingere a cererii sale de către prima instanță, nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs“.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001 a fost adoptată Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001, lege prin care a fost abrogat art. 20 alin. (6) din ordonanță, iar art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) au fost modificate. Ca urmare, prin Decizia nr. 209 din 28 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 25 octombrie 2001, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 nu mai pot constitui obiect al controlului de constituționalitate, iar excepțiile de neconstituționalitate referitoare la acestea au devenit inadmisibile, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată. În temeiul aceluiași dispoziții legale, prin Decizia nr. 238 din 5 iulie 2001, nepublicată, Curtea Constituțională a respins, ca devenită inadmisibilă, și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000.

II. Referitor la celelalte dispoziții legale criticate Curtea constată că nu contravin prevederilor constituționale invocate. De altfel, dispozițiile legale menționate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 239 din 5 iulie 2001, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a constatat constituționalitatea art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, reținând că restrângerea dreptului de liberă circulație în cazul străinilor solicitanți ai statutului de refugiat este conformă cu dispozițiile constituționale, deoarece se realizează numai pentru motivele enumerate de text, care coincid cu cele prevăzute la art. 49 din Constituție.

De asemenea, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001 Curtea Constituțională a respins, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate privind aceste dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale ca și în prezentul dosar.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepție ridicată de Hoda Mahmud Jadoia Eluan Al-Jamili din Irak în Dosarul nr. 4.554/2001 al Judecătoria Sectorului 6 București.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), ale art. 17—19, ale art. 20 alin. (1)—(4), ale art. 21 alin. (1)—(5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 319

din 20 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepție ridicată de Yang Zhiping în Dosarul nr. 4.686/2001 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.686/2001, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepție ridicată de Yang Zhiping în Dosarul nr. 4.686/2001 al Judecătoria Sectorului 6 București.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale, astfel: art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este contrar dispozițiilor art. 49 și 23 din Constituție, deoarece actele Oficiului Național pentru Refugiați efectuate în vederea stabilirii unei reședințe nu sunt supuse controlului judecătoresc; art. 13 alin. (1) lit. a) și b) din ordonanță contravine art. 16 și 24 din Constituție, întrucât recursul nu este suspensiv de executare, iar actele procedurale nu îi sunt comunicate solicitantului de azil într-o limbă cunoscută și nici nu i se desemnează în mod obligatoriu un avocat din oficiu. De asemenea, sunt criticate și dispozițiile art. 17—20 din Ordonanța Guvernului

nr. 102/2000, acestea fiind considerate contrare art. 16, 21, 24, 49 și 123 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, întrucât cetățenii străini și apatrizii nu sunt egali în fața legii cu cetățenii români, deoarece nu beneficiază de procedura rezervată acestora din urmă pentru contestarea măsurilor administrative.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Astfel, se consideră că nu se încalcă principiul egalității în drepturi a cetățenilor, deoarece art. 16 din Constituție se referă doar la cetățenii români, nefiind aplicabil în materia refugiaților. De asemenea, nu se aduce atingere nici dreptului la apărare, întrucât prin textul de lege criticat se asigură dreptul solicitantului de azil de a fi asistat sau reprezentat de avocat și dreptul de a beneficia în mod gratuit de interpret.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, se arată că dispozițiile legale criticate, reglementând condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea prin care străinul solicită acordarea statutului de refugiat, nu încalcă textele constituționale invocate. De asemenea, se arată că „dreptul de a obține statutul de refugiat nu este un drept garantat de CEDO...”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), precum și ale art. 17—20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 3 septembrie 2000.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste texte de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 privind tratatele ratificate de Parlament, art. 16 referitor la egalitatea cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 23 privind libertatea individuală, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 49 privind restrângerea exercițiului

unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 123 privind înfăptuirea justiției.

În susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții privind dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv și interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În legătură cu dispozițiile art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România Curtea Constituțională s-a pronunțat într-o altă cauză având ca obiect aceste prevederi de lege, care au fost criticate sub aceleași aspecte și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din acte internaționale ca și în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 11 iulie 2001, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) (referitoare la caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârii pronunțate în primă instanță) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statuând, în esență, că aceste prevederi încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, întrucât „hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează a fi pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare), solicitantul, nemulțumit de soluția de respingere a cererii sale de către prima instanță, nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs”.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001 a fost adoptată Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001, lege prin care a fost abrogat art. 20 alin. (6) din ordonanță, iar art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) au fost modificate. Ca urmare, prin Decizia nr. 209 din 28 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 25 octombrie 2001, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 nu mai pot constitui obiect al controlului de constituționalitate, iar excepțiile de neconstituționalitate referitoare la acestea au devenit inadmisibile în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

II. Referitor la celelalte dispoziții legale criticate Curtea constată că nu contravin prevederilor constituționale invocate. De altfel, dispozițiile legale menționate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 239 din 5 iulie 2001, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a constatat constituționalitatea art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, reținând că restrângerea dreptului de liberă circulație în cazul străinilor solicitanți ai statutului de refugiat este conformă cu dispozițiile constituționale, deoarece

se realizează numai pentru motivele enumerate de text, care coincid cu cele prevăzute în art. 49 din Constituție.

De asemenea, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001 Curtea Constituțională a respins, ca fiind neîntemeiată,

excepția de neconstituționalitate privind aceste dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale ca și în prezentul dosar.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepție ridicată de Yang Zhiping în Dosarul nr. 4.686/2001 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), ale art. 13 alin. (1) lit. a) și b), ale art. 17—19 și ale art. 20 alin. (1)—(4) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 334

din 27 noiembrie 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic al Legii nr. 323/2001 prin care s-au modificat dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Koszokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic al Legii nr. 323/2001 prin care s-au modificat dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepții ridicate de Hu Li Hua și Xie Liyan din China în dosarele nr. 7.087/2001 și nr. 6.995/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 316C/2001 și nr. 317C/2001 au un conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră legală și necesară conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 317C/2001 la Dosarul nr. 316C/2001 care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, coroborate cu cele ale art. 6 din aceeași convenție, solicită admiterea excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 5 iulie 2001, pronunțate în dosarele nr. 6.995/2001 și nr. 7.087/2001, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic al Legii nr. 323/2001 prin care s-au modificat dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România**, excepții ridicate de Hu Li Hua și Xie Liyan din China.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 24 coroborate cu cele ale art. 16, deoarece, în cadrul procedurii accelerate de rezolvare a cererilor pentru acordarea statutului de refugiat, împotriva hotărârii pronunțate de instanța de judecată nu se poate exercita nici o cale de atac, ceea ce creează o discriminare față de solicitanții cărora li se examinează cererile pe calea procedurii ordinare.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază că excepțiile sunt neîntemeiate. Se arată, în esență, că „deoarece, în anumite situații expres prevăzute de lege și care nu pot fi extinse prin analogie, legea poate exclude folosirea căilor de atac”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. Se arată că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile articolului unic al Legii nr. 323/2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001.

Aceste text de lege are următoarea redactare:

„*Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 102 din 31 august 2000 privind statutul și regimul refugiaților în*

România, adoptată în temeiul art. 1 lit. G pct. 2 din Legea nr. 125/2000 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 3 septembrie 2000, cu următoarele modificări:

1. *Alineatul (5) al articolului 20 va avea următorul cuprins:*

«(5) *Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*»

2. *Alineatul (6) al articolului 20 se abrogă.*

3. *Alineatul (6) al articolului 21 va avea următorul cuprins:*

«(6) *În cazul prevăzut la alin. (5) lit. a) hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*»“

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege se invocă încălcarea art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare, precum și a principiului fundamental al egalității în drepturi, în sensul că dispozițiile legale criticate nu permit exercitarea unei căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în cadrul procedurii accelerate de rezolvare a cererilor pentru acordarea statutului de refugiat.

Examinând excepțiile de neconstituționalitate, Curtea constată că modificările aduse art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 prin pct. 1 și 3 ale articolului unic din Legea nr. 323/2001 nu au nici o legătură cu dreptul la apărare și nu îngrădesc în nici un fel exercitarea acestui drept. Faptul că hotărârea instanței de judecată este definitivă și irevocabilă nu înseamnă că autorii excepțiilor sunt lipsiți de dreptul la apărare. Pe întreaga durată a procedurii accelerate petenții se bucură, potrivit art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, de dreptul de a fi asistați sau reprezentați de un avocat, de dreptul de a li se asigura în mod gratuit un interpret, de a fi consiliați și asistați de un reprezentant al organizațiilor neguvernamentale, de a fi informați cu privire la drepturile și obligațiile pe care le au.

Totodată, potrivit prevederilor constituționale ale art. 128, împotriva hotărârilor judecătorești căile de atac pot fi exercitate de partea interesată și de Ministerul Public numai în condițiile legii, legiuitorul putând institui, în considerarea unor situații deosebite (așa cum de altfel este situația refugiaților în România), reguli speciale de procedură și modalități de exercitare a drepturilor procesuale. În acest sens este jurisprudența Curții Constituționale, concretizată în numeroase decizii, ca de exemplu Decizia nr. 261/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 5 aprilie 2001.

În ceea ce privește pct. 2 al aceluiași articol de lege, prin care se abrogă dispozițiile art. 20 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, se constată că acesta nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate prin excepție, deoarece, potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție, abrogarea dispozițiilor legale este atributul exclusiv al legiuitorului, iar Curtea Constituțională nu se poate substitui acestuia pentru menținerea în vigoare a acestor dispoziții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic al Legii nr. 323/2001 prin care s-au modificat dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepții ridicate de Hu Li Hua și Xie Liyan din China în dosarele nr. 7.087/2001 și nr. 6.995/2001 ale Judecătoria Sectorului 6 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

pentru aprobarea Instrucțiunilor privind autorizarea laboratoarelor de examinare psihologică a candidaților la obținerea permisului de conducere auto

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
având în vedere prevederile art. 4 alin. (3) lit. t) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, ale art. 12 lit. f), g) și i) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 197/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 pct. 53 și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunile privind autorizarea laboratoarelor de examinare psihologică a candidaților la obținerea permisului de conducere auto, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Laboratoarele de examinare psihologică a candidaților la obținerea permisului de conducere auto vor fi autorizate de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței în conformitate cu instrucțiunile prevăzute în anexă.

Art. 3. — Direcția medicală din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și Comisia centrală de siguranța circulației vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Direcția medicală va coordona metodologic activitatea laboratoarelor de examinare psihologică a candidaților la obținerea permisului de conducere auto, autorizate în conformitate cu prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Ordinul ministrului transporturilor nr. 173/1996 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind autorizarea laboratoarelor de examinare psihologică pentru conducătorii auto, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 4 iunie 1996, își încetează aplicabilitatea.

Art. 6. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare după 15 zile de la publicare.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Tudor Florescu,
secretar de stat

București, 8 noiembrie 2001.
Nr. 1.683.

INSTRUCȚIUNI

privind autorizarea laboratoarelor de examinare psihologică a candidaților la obținerea permisului de conducere auto

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Laboratoarele de examinare psihologică a candidaților la obținerea permisului de conducere auto, denumite în continuare *laboratoare de examinare psihologică*, se autorizează de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței (*M.L.P.T.L.*), în calitate de autoritate de stat în domeniu, în vederea asigurării și garantării standardelor profesionale ale serviciilor oferite.

(2) Laboratoarele de examinare psihologică autorizate de M.L.P.T.L. conform prezentelor instrucțiuni își desfășoară activitatea în concordanță cu principiile economiei de piață.

(3) Examinarea candidaților la obținerea permisului de conducere auto se face numai în laboratoarele de examinare psihologică aparținând rețelei sanitare proprii a M.L.P.T.L. și în laboratoarele autorizate de acesta conform prezentelor instrucțiuni.

(4) Prin *candidat la obținerea permisului de conducere auto* se înțelege persoana care se pregătește în vederea obținerii unui permis de conducere auto.

Art. 2. — Autorizarea laboratoarelor de examinare psihologică se face prin eliberarea unei autorizații în condițiile prezentelor instrucțiuni.

Art. 3. — În cadrul laboratoarelor de examinare psihologică procesul de examinare se va desfășura conform metodologiei de lucru elaborate de M.L.P.T.L. pe baza unui regulament de organizare și funcționare a laboratoarelor de examinare psihologică, elaborat de Direcția medicală și aprobat de secretarul de stat coordonator.

Art. 4. — Pentru autorizarea laboratoarelor de examinare psihologică, din statutul solicitantului — persoană juridică sau persoană fizică autorizată — trebuie să reiasă explicit că examinarea psihologică a persoanelor în vederea obținerii permisului de conducere auto este obiect de activitate al acestuia.

Art. 5. — Nu se supun prevederilor prezentelor instrucțiuni laboratoarele de examinare psihologică pentru conducătorii auto care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne sau al celorlalte instituții componente ale sistemului național de apărare.

CAPITOLUL II

Condiții de autorizare

Art. 6. — (1) Autorizarea laboratoarelor de examinare psihologică se face de către Comisia centrală de siguranța circulației din subordinea M.L.P.T.L. numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) de competență și probitate profesională, pentru personalul de specialitate;

b) de bază materială.

(2) Se consideră îndeplinită condiția prevăzută la alin. (1) lit. a) dacă solicitantul, persoană juridică sau persoană fizică autorizată, are încadrat cu contract de muncă cel puțin un psiholog atestat în conformitate cu prevederile prezentelor instrucțiuni, în cazul persoanei juridice, iar în cazul persoanei fizice autorizate, acesta trebuie să fie de profesie psiholog atestat în conformitate cu prezentele instrucțiuni, precum și dacă psihologul care conduce permanent și efectiv activitatea și reprezintă laboratorul de examinare psihologică în relațiile cu autoritățile nu a fost condamnat pentru infracțiuni care îl fac incompatibil cu

această activitate. Psihologul care conduce permanent și efectiv activitatea laboratorului de examinare psihologică răspunde de asigurarea condițiilor de examinare psihologică, având obligația:

— să mențină în permanență funcționalitatea dotărilor aferente;

— să respecte metodologia de examinare;

— să elibereze avizul psihologic numai în conformitate cu cele constatate la examinare.

(3) Se consideră îndeplinită condiția prevăzută la alin. (1) lit. b) dacă solicitantul face dovada îndeplinirii condițiilor minime, după cum urmează:

— deține în proprietate sau în folosință, conform normelor legale în vigoare, un spațiu având minimum 2 (două) încăperi cu o suprafață de cel puțin 20 m², care trebuie să fie destinate activității respective în mod exclusiv și permanent;

— deține avizele de funcționare corespunzătoare (sanitare, P.S.I., protecția muncii), eliberate de instituțiile abilitate;

— deține mijloacele de testare psihologică (teste psihologice) cu instructaje proprii, având criterii statistice de apreciere a rezultatelor și a valorii lor diagnostice și prognostice și aparate destinate evaluării capacităților cognitive (percepție, memorie, gândire, inteligență), a celor motrice (reactivitate, coordonare) și a celor integrative (atenție, emotivitate, motivație, capacitate de învățare, structură atitudinală), și cel puțin o probă de personalitate;

— deține un echipament de calcul și programe de evidență a persoanelor examinate, a rezultatelor obținute, a avizelor emise etc., care să permită raportarea periodică pe suport magnetic a datelor privind examinarea;

— deține formulare-tip de avizare psihologică.

Art. 7. — (1) Pentru obținerea atestării profesionale psihologul care urmează să își desfășoare activitatea în cadrul unui laborator de psihologie trebuie să fie titularul unui certificat de pregătire profesională.

(2) Certificatul de pregătire profesională se obține în urma promovării unui examen organizat de Comisia centrală de siguranța circulației, structură distinctă în organigrama Spitalului Universitar C.F. Witing București, având atribuții metodologice, de control și îndrumare a activității medicale și psihologice vizând personalul cu atribuții în siguranța circulației, pe baza unui regulament elaborat de Direcția medicală și aprobat de secretarul de stat coordonator din cadrul M.L.P.T.L.

(3) Pentru înscrierea la examenul psihologic candidații trebuie să prezinte diploma de absolvire a unei instituții de învățământ superior în specialitatea psihologie.

(4) Certificatul de pregătire profesională este eliberat de Comisia centrală de siguranța circulației pe baza unui tarif. Modelul și conținutul certificatului de pregătire profesională sunt prezentate în anexa nr. 1 la prezentele instrucțiuni.

(5) Certificatul de pregătire profesională este valabil o perioadă de 5 ani. Dacă în perioada de valabilitate titularul săvârșește o faptă contrară condițiilor care au stat la baza acordării certificatului, emitentul poate interzice dreptul de utilizare a lui, în baza unui referat aprobat de Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L.

CAPITOLUL III

Eliberarea autorizației pentru laboratoarele de examinare psihologică

Art. 8. — (1) Solicitantul va depune la Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. un dosar care trebuie să cuprindă documentația necesară.

(2) Următoarele acte se prezintă, în original și în două copii, pentru verificarea conformității:

a) cerere pentru obținerea autorizației de funcționare a laboratorului de examinare psihologică;

b) actul de înființare și regulamentul de organizare și funcționare propriu sau certificatul de înmatriculare la oficiul registrului comerțului și statutul societății, în care este prevăzută explicit ca obiect de activitate examinarea psihologică a persoanelor în vederea obținerii permisului de conducere auto;

c) actele de proprietate sau de folosință pentru spațiul destinat laboratorului de examinare psihologică, care să îndeplinească condițiile minime pentru desfășurarea activității de examinare psihologică;

d) avizele de funcționare corespunzătoare, eliberate de organisme specializate (sanitare, P.S.I., protecția muncii);

e) lista cuprinzând mijloacele de testare psihologică și aparatele destinate evaluării capacităților psihologice, de care dispune solicitantul, însoțite de instrucțiuni de utilizare și de baremele de evaluare pentru fiecare categorie de examen ce va fi efectuat în unitate;

f) standardele de probe utilizate pentru categoriile de permise de conducere auto pentru care se face examinarea, precum și fundamentarea teoretică a datelor psihologice.

(3) Pentru psihologul care conduce permanent și efectiv activitatea laboratorului de examinare psihologică se vor depune următoarele documente:

— contractul de muncă sau dovada plății asigurărilor sociale;

— certificatul de cazier judiciar;

— decizia de numire;

— certificatul de pregătire profesională.

(4) Pentru personalul de specialitate se vor depune următoarele documente:

— contractul de muncă sau convenția civilă de prestări de servicii;

— certificatul de pregătire profesională.

(5) Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L., după analiza documentelor, va transmite în termen de 15 zile dosarul cuprinzând copia de pe documentele solicitate la Comisia centrală de siguranța circulației care, în termen de 15 zile, verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentele instrucțiuni, întocmind un raport de evaluare potrivit modelului prezentat în anexa nr. 2 la prezentele instrucțiuni.

(6) Raportul de evaluare va fi transmis Direcției medicale din cadrul M.L.P.T.L., cu propunerea pentru aprobarea eliberării autorizației pentru laboratorul de examinare psihologică solicitant sau, după caz, cu propunerea de respingere a cererii de autorizare.

(7) Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. va propune, în termen de 5 zile, conducerii M.L.P.T.L. avizarea laboratorului de examinare psihologică, dacă sunt îndeplinite toate condițiile din prezentele instrucțiuni.

(8) Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. va transmite aprobarea la Comisia centrală de siguranța circulației care, în termen de 5 zile de la primirea acesteia, va elibera autorizația laboratorului de examinare psihologică.

(9) În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile de autorizare Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. va

informa în termen de 30 de zile, în scris, solicitantul despre refuzul aprobării cererii de autorizare.

Art. 9. — (1) Autorizația laboratorului de examinare psihologică se acordă pe o perioadă de 5 ani. Modelul autorizației este prezentat în anexa nr. 3 la prezentele instrucțiuni. Eliberarea autorizației se va face numai după prezentarea documentului de plată a tarifului stabilit de către Comisia centrală de siguranța circulației.

(2) Autorizația de funcționare a laboratorului de examinare psihologică se vizează anual de către Comisia centrală de siguranța circulației pe bază de tarife, după efectuarea unor verificări referitoare la:

a) menținerea condițiilor inițiale care au stat la baza eliberării autorizației;

b) reactualizarea, după caz, a documentelor;

c) respectarea metodologiei de examinare și avizare psihologică.

(3) Contestațiile în legătură cu refuzul eliberării autorizației sau al vizării acesteia se depun în termen de 15 zile de la comunicare la Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L., care are obligația de a le soluționa în decurs de 30 de zile de la înregistrare.

Art. 10. — (1) Laboratoarele de examinare psihologică care au dobândit autorizația vor fi înscrise în Registrul laboratoarelor de examinare psihologică, întocmit de Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. În acest registru vor fi trecute următoarele date: denumirea laboratorului de examinare psihologică, adresa, numele persoanei care conduce nemijlocit activitatea laboratorului, numărul și data autorizației de funcționare, numele persoanelor care efectuează examinări în cadrul laboratorului, standardele de probe utilizate pentru fiecare categorie de candidat la obținerea permisului de conducere auto.

(2) Datele cuprinse în Registrul laboratoarelor de examinare psihologică se vor păstra și pe suport magnetic.

Art. 11. — Pierderea, sustragerea sau deteriorarea autorizației se comunică Direcției medicale din cadrul M.L.P.T.L. în termen de 15 zile. Pierderea sau sustragerea acesteia se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a. După publicarea pierderii sau sustragerii autorizației Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. va aproba eliberarea unui duplicat al acesteia, cu plata tarifelor aferente.

CAPITOLUL IV

Retragerea sau anularea autorizației laboratoarelor de examinare psihologică

Art. 12. — (1) Retragerea autorizației se face de către Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. în următoarele cazuri:

a) când laboratorul de examinare psihologică nu mai împlinește condițiile care au stat la baza acordării autorizației de funcționare;

b) când reclamațiile adresate în scris Direcției medicale din cadrul M.L.P.T.L. de către persoanele care au fost examinate sau de către instituțiile interesate privind calitatea procesului de examinare psihologică se confirmă, iar deținătorul autorizației nu a remediat aceste deficiențe în urma comunicării scrise din partea Direcției medicale din cadrul M.L.P.T.L.

c) când sunt constatate abateri de la obligațiile ce îi revin conform prezentelor instrucțiuni psihologului care conduce permanent și efectiv activitatea laboratorului de examinare psihologică;

d) în caz de încălcare a reglementărilor specifice privind activitatea profesională în laboratoarele de examinare psihologică.

(2) Reacordarea autorizației se face, la cerere, după ce deținătorul face dovada că au fost remediate cauzele care au stat la baza retragerii acesteia. Tariful perceput la reacordarea autorizației este dublu față de tariful inițial.

(3) Împotriva măsurii de retragere a autorizației se poate face contestație în termen de 15 zile de la data retragerii la Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L., care are obligația să o soluționeze în termen de 30 de zile de la înregistrare.

(4) Anularea autorizației laboratorului de examinare psihologică se face de către conducerea M.L.P.T.L., la propunerea Direcției medicale din cadrul acestuia, la a treia retragere, precum și în următoarele cazuri:

a) când s-au falsificat documente privind evidențele și rezultatele examinărilor efectuate;

b) când s-au eliberat avize psihologice care nu erau în conformitate cu cele constatate la examinare;

c) când s-au eliberat avize psihologice unor persoane care nu au fost examinate;

d) când deținătorul autorizației își încetează activitatea, renunțând la autorizație.

(5) Împotriva măsurii de anulare a autorizației se poate face contestație la M.L.P.T.L. sau la instanțele de contencios administrativ, conform Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 13. — În cazul în care măsura anulării autorizației rămâne definitivă se va proceda la anularea poziției respective din Registrul laboratoarelor de examinare psihologică.

CAPITOLUL V

Controlul laboratoarelor de examinare psihologică

Art. 14. — (1) Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. și Comisia centrală de siguranța circulației execută controlul îndeplinirii condițiilor de funcționare a laboratoarelor de examinare psihologică în baza unui grafic de control aprobat de secretarul de stat coordonator.

(2) În cazul unor situații deosebite, la sesizări sau prin dispoziții exprese din partea M.L.P.T.L., controalele pot fi efectuate și în afara graficului.

(3) Tematica minimă de control va cuprinde:

— verificarea menținerii condițiilor inițiale care au stat la baza acordării autorizației;

— verificarea modului de desfășurare a procesului de examinare și a respectării metodologiei de examinare;

— verificarea formularelor de înregistrare a rezultatelor testelor psihologice.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 15. — Evidența persoanelor examinate se va ține de către laboratoarele de examinare psihologică pe registre unice, înregistrate și avizate de Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. Numărul de ordine din registrul unic va fi înscris pe toate celelalte documente de examinare.

Art. 16. — Laboratoarele de examinare psihologică autorizate au obligația de a arhiva și de a păstra cel puțin 5 ani registrele, testele psihologice și formularele de înregistrare a rezultatelor testelor psihologice și a celorlalte documente privind examinarea.

Art. 17. — Examinările psihologice pentru candidații la obținerea permisului de conducere auto se vor face pe baza unor contracte de colaborare încheiate între laboratoarele de examinare psihologică autorizate și școlile de șoferi pe care acestea le deservește.

Art. 18. — Aprobarea dosarului de înscriere la școala de șoferi va cuprinde în mod obligatoriu avizul psihologic de aptitudine eliberat de laboratorul de examinare psihologică cu care respectiva școală de șoferi are contract de colaborare.

Art. 19. — Sumele rezultate din încasarea de către Comisia centrală de siguranța circulației a tarifelor de autorizare și din examinarea personalului de specialitate constituie venituri proprii ale acesteia.

Art. 20. — În termen de 60 de zile de la publicarea prezentelor instrucțiuni laboratoarele de examinare psihologică a candidaților la obținerea permisului de conducere auto vor depune la Direcția medicală din cadrul M.L.P.T.L. documentația necesară în vederea autorizării.

*ANEXA Nr. 1
la instrucțiuni*

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI
DIRECȚIA MEDICALĂ
Comisia centrală de siguranța circulației

CERTIFICAT de pregătire profesională

Domnul/doamna psiholog, posesor/posesoare al/a diplomei de licență în specialitatea, emisă de la data de, poate efectua examinări psihologice în vederea avizării personalului din siguranța circulației rutiere, ca urmare a promovării examenului organizat de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței din data de

Președinte,

.....

Data eliberării

Valabil până la data de

*ANEXA Nr. 2
la instrucțiuni*

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI
DIRECȚIA MEDICALĂ
Comisia centrală de siguranța circulației

RAPORT DE EVALUARE**a condițiilor necesare autorizării laboratorului de examinare psihologică
a candidaților la obținerea permisului de conducere auto**

Localitatea
Județul

Subsemnații, membri în comisia de evaluare a condițiilor de autorizare organizată în baza Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. din 2001, am constatat următoarele:

1. Date privind spațiul:
2. Date privind metodologia:
3. Date privind desfășurarea activității:
4. Alte observații:

Față de cele constatate propunem următoarele:

Semnături:

Numele și prenumele	Profesia	Semnătura
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		

*ANEXA Nr. 3
la instrucțiuni*

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI
DIRECȚIA MEDICALĂ
Comisia centrală de siguranța circulației

AUTORIZAȚIE DE FUNCȚIONARE**a laboratorului de examinare psihologică a candidaților la obținerea
permisului de conducere auto**

nr. din

Localitatea
Județul

În conformitate cu prevederile Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. din 2001, ca urmare a aprobării din actul nr. din, Laboratorul de examinare psihologică din localitatea, județul, este autorizat să efectueze examinări psihologice pentru candidații la obținerea permisului de conducere auto, respectând condițiile în baza cărora a fost autorizat.

Președinte,

Data eliberării
Valabilă 5 ani până la data de
Vize anuale

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

privind exercitarea controlului respectării reglementărilor și sancționării contravențiilor referitoare la comercializarea sau utilizarea vehiculelor rutiere, a echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor destinate acestora, la funcționarea unităților de reparații și reconstrucție a vehiculelor, a stațiilor de inspecție tehnică, precum și la metodologia de efectuare a inspecției tehnice periodice

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

având în vedere prevederile art. 12 lit. d) și q) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 197/1997, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 alin. (3) lit. a)–l), ale art. 40 lit. g), h), i), j) și k), precum și ale art. 41 și 43 din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 80/2000 privind certificarea și/sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, ale art. 49 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 pct. 9 și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Controlul respectării reglementărilor privind comercializarea sau utilizarea vehiculelor rutiere, a echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor destinate acestora, funcționarea unităților de reparații și reconstrucție a vehiculelor, a stațiilor de inspecție tehnică, precum și al celor privind metodologia de efectuare a inspecției tehnice periodice și constatarea și sancționarea contravențiilor corespunzătoare, prevăzute la art. 40 lit. g), h), i), j), k) și, respectiv, la art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, ale celor prevăzute la art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 80/2000 privind certificarea și/sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, precum și ale celor prevăzute la art. 46 lit. c) și la art. 46¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se efectuează de către personalul împuternicit de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, pe baza legitimației de inspecție și control, ale cărei model, formă și conținut sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Personalul împuternicit, locul de muncă, funcția și competențele de control ale acestuia se aprobă de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, la propunerea Regiei Autonome „Registrul Auto Român”, denumită în continuare *RAR*.

Art. 3. — (1) Legitimațiile de inspecție și control se atribuie de secretarul de stat, coordonator al activității transporturilor rutiere, și se eliberează de *RAR*, care va ține evidența acestora.

(2) Legitimațiile de inspecție și control se vizează anual de *RAR*.

(3) Legitimațiile speciale de inspecție și control emise în baza Ordinului ministrului transporturilor nr. 536/1997, cu modificările și completările ulterioare, rămân valabile până la înlocuirea acestora cu cele prevăzute la art. 1.

Art. 4. — Pe data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă punctul 11 din Reglementările privind certificarea și/sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor utilizate la vehicule rutiere, precum și evaluarea capacității tehnice și autorizarea agenților economici care prestează servicii de reparație, reglare și/sau desfășoară activitate de reconstrucție a vehiculelor rutiere — *RNTR 4*, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 536/1997, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 9 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — *RAR* va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

**LEGITIMAȚIE
DE INSPECȚIE ȘI CONTROL**

Nr. data emiterii
DI/Dna
Unitatea

Loc
pentru
fotografie

În conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată și modificată prin Legea nr. 197/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată și modificată prin Legea nr. 105/2000, ale Ordonanței Guvernului nr. 80/2000 privind certificarea și/sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările ulterioare, titularul legitimației este împuternicit:

1. să execute inspecția și controlul de specialitate privind respectarea reglementărilor pentru comercializarea vehiculelor, echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor utilizate la vehicule rutiere, privind evaluarea capacității tehnice și autorizarea agenților economici care prestează servicii de reparație, reglare și/sau desfășoară activitate de reconstrucție a vehiculelor;

(verso)

2. să aibă acces în unitățile agenților economici care desfășoară activitățile menționate la pct. 1;

3. să constate contravențiile prevăzute la art. 40 lit. g), h), i), j) și k) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997, la art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 80/2000, precum și la art. 46 lit. c) și la art. 46¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 și să aplice sancțiunile corespunzătoare potrivit art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997, respectiv ale Ordonanței Guvernului nr. 21/1992.

ANUL	2002	2003	2004
VIZE ANUALE			

Secretar de stat,

.....

(semnătura și ștampila)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro